Tola și Iair

Tola și Iair

După moartea lui Abimelec, Dumnezeu, în îndurarea Sa, i-a dăruit lui Israel doi judecători care nu s-au remarcat prin fapte de vitejie în războaie. Ce mângâiere trebuie să fi fost domnia lor pentru poporul lui Dumnezeu! Care sunt lecțiile pe care le învățăm din viețile lor?

„S-a ridicat ca să salveze pe Israel.“ Da, acest lucru era în mod vital necesar, căci, după ce Ghedeon a murit, Israel se întorsese de la Domnul la Baal-Berit – domnul legământului. Istoria trufașului Abimelec a arătat cât de dezastruos s-a dovedit a fi acest lucru. Numele Tola înseamnă „vierme“, în mod special un vierme folosit pentru obținerea culorii roșii. Acest lucru ne amintește de Cel care, în Psalmul 22.6, spune: „Dar Eu sunt vierme, și nu om; ocara oamenilor și disprețuitul poporului“. El Și-a dat viața; sângele Său a fost vărsat pentru noi. Tola a fost fiul lui Pua („cuprins de dureri“ – ca o femeie în timpul nașterii), fiul lui Dodo („Preaiubitul Său“). Tola a judecat poporul, a murit și a fost îngropat.

Numele succesorului său, Iair, înseamnă „El va lumina“. Acest lucru arată către Domnul Isus Însuși, „adevărata Lumină, care, venind în lume, luminează pe orice om“ (Ioan 1.9). Iair a avut treizeci de fii. Ei călăreau pe măgari, pe animalele umile folosite de cei săraci; nu pe cai, care simbolizează războiul, nici pe catâri, simboluri ale regalității, nici pe cămile, purtătoarele de poveri care străbat pustia. Acești fii aveau treizeci de cetăți, „cetățile lui Iair“, în țara Galaadului, care înseamnă „movila martorului“. Iair, de asemenea, a domnit în pace, a murit și a fost îngropat.